

lignerne den fornødne Begrændsning, vil kunne tilfige de enkelte Medlemmer, hvorledes der i saa Henseende vil være at forholde. Jeg skal imidlertid ikke tilbageholde den Udtalelse, at hvor Finantsudvalget i sin Betænkning har bragt et Spørgsmaal paa Bane, der er det selvfølgeligt, at Thingets Medlemmer ogsaa maae have Leilighed til allerede ved 2den Behandling at udtale sig om dette Spørgsmaal; men et Andet er, at man maae bestrebe sig for at gjøre det med en vis Begrændsning og ikke søge at lede Forhandlingen — ved at komme ind paa beslægtede Gjenstande — ind paa Forhold, som ikke umiddelbart berøres af de Hensstillinger, som ere givne af Udvalget. Jeg har fremsat min Bemærkning for at henlede Thingets Opmærksomhed paa, at vi ikke forfalde til at give Forhandlingerne for stor Bidløftighed, og jeg troer, at det er i Sagens og Thingets egen velforstaede Interesse, at ærede Medlemmer ere opmærksomme i saa Henseende og ikke lade sig lede for vidt af en Lyft, som kan være meget forklarlig hos enkelte Medlemmer, til ved hver Leilighed at bringe visse Spørgsmaal paa Bane.

Frederiksen: Som det vil sees, er det mig, der som Mindretal har stillet det under Nr. 57 stillede Forslag, at nedsette Summen til Telegraphstationer paa den sjællandske Bane med nogle Tusinde Rigsdaler. Jeg har gjort det, fordi jeg troer, at det ikke vil være umuligt, at en ny Dvereenkomst kunde opnaaes om Jernbanetelegraphens Benyttelse, og at man derved maatte kunne spare deels disse Tusinder Rigsdaler, deels ved at benytte de ved Jernbanen ansatte Mænd, maaffee mod noget Honorar for ogsaa at udføre disse Forretninger. At jeg fremtræder som et Mindretal, har vistnok væsentlig sin Grund deri, at dette Forslag — maaffee er det en Feil af mig, maaffee Feil af Andre — ikke titte blev behandlet i Udvalget, og vi derfor heller ikke fik Leilighed til at conferere med Finantsministeren derom. Af samme Grund vil jeg sandsynligvis finde mig foranlediget til idag forinden Afstemningen at tage dette mit Forslag tilbage, for da atter, efterat have havt Leilighed til at for-

handle med den høitærede Finantsminister derom, at fremsætte det paany til Finantslovens 3die Behandling.

Scavenius: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (M. Hage) udtalte, at det var Udvalget, som havde gjort Bemærkning til § 18 i Betænkningens Nr. 5. Det er ikke Tilfældet, det er Udvalgets Fleertal. Mindretallet har ikke villet tiltræde den Bemærkning, ikke fordi Mindretallet har Noget imod, hvad der skete i Constantinopel eller saae nogen særlig Grund til at have en dansk Gesandt i Constantinopel, men fordi der saa ofte her i Thinget med visse Mellemrum er fremkommet idetmindste for mig provocerende skandinaviske Ytringer, saa at det forekommer mig hensigtsmæssigt, at man engang imellem — skjøndt vi vide, at disse Ytringer Gud ske Lov kun ere Rnijs i Kommen — kan faae Leilighed til at udtale sig bestemt derimod.

Eugen: Jeg troer dog virkelig, at den skandinaviske Bemærkning, som Udvalgets Fleertal har henstillet under Nr. 5, er meget udfyldig, og jeg skal tillade mig at forklare, hvad Bevæggrunden dertil har været. Det er ikke nogen anden end den, at Sverrig og Norge paa flere forskjellige Steder, saavel i de europæiske som i de transatlantiske Havne, har fastlønnede Generalconsulere og Consulere, Noget, som Danmark slet ikke har. De danske Consulere lønnes alene ved de Consulatsafgifter, der udredes af Skibene, hvorimod de svenske-norske Consulere ere fast lønne, og saavidt jeg veed, svare derfor ogsaa de svenske-norske Skibe en ringere Afgift end de Danske. Jeg skal forøvrigt være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (M. Hage) i, at det ikke nu har nogen Banfælighed at finde en Kjøbmand paa de forskjellige Steder, som vil overtage de danske Consulatsforretninger, men det er ikke altid let at træffe et skjønsomt Valg, og navnlig har jeg den personlige Erfaring, at der paa flere Steder ere danske Consulere, som man vel, naar Leiligheden var dertil, kunde ønske at faae ombyttede med andre Mænd. For det Tilfælde,